

Будинозок на розі

Олександр
Мухоморо

БУДИН

О

Ч

О

К

Н

А

РОЗІ

БУДИНОЧОК НА РОЗІ

Сто доріг
на один поріг

**ОЛЕКСАНДР
ЛУК'ЯНЕНКО**

Поетичні блукання

Полтава
2021

УДК 84(4УКР)6-5
Л84

Лук'яненко О. В.

Будиночок на розі: Сто доріг на один поріг. Поетичні блукання. Полтава: Видавництво "Сімон", 2021. 116 с.

ISBN 978-617-7803-22-4

До видання полтавського літератора увійшли твори інтимної, громадянської та філософської лірики, у яких порушуються питання любови, влади, віри та пошуку життєвих орієнтирів. Для широкого кола поціновувачів художнього слова.

ISBN 978-617-7803-22-4

© Лук'яненко О. В., текст, 2021

© Домненко Т. В., ілюстрації, 2021

© Видавництво «Сімон», 2021

Ірині Іжик

**за віру,
вірність,
щирість
та любов**

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗІ

***

Неловимо і так невмолимо

Казка днів добігає кінця.
Майте ж розкіш собою самими –
Пвносилими, а не німими, –
Бути там, де комфортно серцям.

Майте ж волю піти, коли нудно.
Не товктися з кутка у куток,
Бо комусь треба «гучно і людно»,
Щоб хвалили його безпробудно
Кожне фото і кожен рядок.

Нам одміряно пригорщу віку,
Щоб її витрачати дарма.
Майте ж гідність не слухати крику,
Як волають духовні каліки
Від пихи, наче віл з-під ярма.

Не розгублюйте миті із тими,
Після кого в душі печія.
Хай ходили до Криму й до Риму,
Та розходяться долі незримо,
Як у партії мрій - нічия.

Не марнуйте життя, з кими гірко,
З ким у липні в душі холоди,
Придивіться, - припрошує зірка
Вас туди, де натруджена бджілка
Вже назбирує щастя меди.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗІ

***

Залишайся. Не треба, не йди.

Приготую пахучого чаю.
Вийдеш, - сніг припорошить сліди.
І чи вернешся ще раз сюди,
Де тебе, як весну, зустрічаю?..

Скільки ще недосказаних слів?
Скільки снів, що іще не збулися?
Залишайся зі мною в теплі,
Поки лютий малює на склі
Філігранових мрій густолісся.

Не йди, поки стелиться ниць
Темна ніч понад стомленим світом,
Бо занадто багато дрібниць
З глибочині широких зіниць
Ув обіймах іще не розкрито!

Відчуваю ж - вагаєшся теж.
Серце в грудях стукоче «морзянку».
І не знаєш: ідеш чи не йдеш...
Я тебе не тримаю. Та все ж...
Залишайся зі мною до ранку.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

В морі скла і залізобетону ми
Між турботами впевнено тонемо,
І не видно ні неба, ні дна.
Будні в'ються стрункими колонами.
Між бажаннями та заборонами
Непомітно життя промина.

Уподобати б цятку на глобусі!..
І туди б літаком... на автобусі...
З тим, хто дикими мріями - твій!..
Обдивитись куточки б Європи всі!..
Щоб від вражень у власнім літописі
Миготів позатертий сувій!..

Прийде час - всі ми станемо глиною.
Тож, мандрівкою чи одежиною
Потішайте себе раз у раз!
Хай завидники бризкають слиною.
Розправляйте крильця за спиною,
Поки є ще і сили, і час.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

Зустрінь мене у темний час зневіри

Опісля днів тривоги і жалю,
Коли нема вже ні ціни, ні міри
Поміж війни одній хвилині миру,
Поміж розлук - єдиному «Люблю!»

Подай мені у пил вагання руку
Чи дай хоча б торкнутися до риз.
У грудях серце, мов годинник, стука:
Опів на втрату... За п'ятнадцять мука...
І замість стрілки - цівочка зі сліз...

Зустрінь мене між куряви дороги
З німим питанням: «Ти ідеш куди?»
Зірок нема. У кров розбиті ноги.
І навкруги на сотні миль - нікого.
І між каміння губляться сліди.

Настане мить - я випаду з обійми
На схилі справ, на перелозі мрій...
Візьми ж мене, коли ніхто не прийме,
Немов старий пророк Дитя, в обійми!
Прости і тихим світлом обігрій.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗІ

***

Знову порізно. Знову навмисно.

Серце серцю загадує код.
А на відстані в грудях затісно,
Ніби мало у всесвіті кисню,
Аби дихати без перешкод.

Мрії б'ються. Та я їх не клею,
Бо в уламках так міниться світ!
Знаю, ти, як комета Галлея,
Наді мною, немов над Землею,
Позоставиш не раз іще слід.

Будуть довгими дні, мов епохи.
Будуть ночі, мов темні віки.
Все минеться. Помалу. Потроху.
Просто вір. І любов не сполоха
Ні розлука, ні злі язики.

Звісно ж, будуть шторми й урагани,
Бо куди по життю без пригод?
Та для титрів по центру екрану
В нашій повісті надто зарано.
Скоро вийде новий епізод.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗІ

***

Минають дні у дикім темпі presto.

І не ідеш. І навіть не летиш.

Але куди? До піку Евересту?

Чи на Голгофу піднімаєш хрест ти?

Чи мир несеш на вогневий рубіж?

Кінцевий пункт на мапі не пізнати.

І під ногами просто в'ється путь.

З одного боку гримотять гармати,

А їм навпроти - Бахові сонати

Скрипковим плачем глибше серця б'ють.

І за тобою все тихіше кроки.

І менша натовп, у якому йдеш,

Бо з кожним сонцем йдуть у різні боки

Стежинки рідних, ворогів потоки

За горизонти ген до власних меж...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗІ

***

Будь! Не думай про те, що скаже

Позаочно про тебе світ.

Всеодно кожне слово наше
На вподобаний лад підмаже,
Щоб крутилося так, як слід.

Хтось плітками тамує спрагу,
В когось наклеп за аспірин,
Третій п'ясквілі п'є, мов брагу.
Ти ж живи й не звертай увагу
На сичання з усіх сторін.

Коли руки не знають справи,
Чи молитви нема в душі,
Зголодніла людська уява
Домальовує все яскраво
До потрібної їй межі.

Хай картають одноголосно.
Мрій! Шукай! Помиляйся! Вір!
Пробачай і люби, раз млосно –
Щиро. Гаряче. Віртуозно.
Поки крутить бурхливий вир.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗІ

***

За віконцем то сніг, то зливонька...

Між думками нема ладу...
Розболілу твою голівоньку
На колінонька покладу.

Поприборкую я кучерики,
Повиплутую з них печаль.
Ще відкриєш свою Америку,
Як розвидниться синя даль.

Позагою на серці тріщинки,
Поки медом п'янкi вуста.
Зійде зірка твоя ще вищенько,
Як розвіється мла густа.

Я біду твою повислухую –
До словечка. До тишини.
Мрії ж справляться із задухою –
Так і справдяться віщі сни.

Скоро виплаче сіра зливонька
І твою журбу, і чужу...
Хай дрімає твоя голівонька,
Поки спокій твій стережу.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

На простирадлах - дух твого парфуму.

З кутка в куток - луна твоїх думок.

І ожива, як від удару струму,

Схололе серце під льодами суму,

Коли смакує спогадів ковток.

На теплім тілі - стигма поцілунку.

На сірих стінах - тіні твоїх снів.

І я пів ночі в їхньому малюнку

Собі шукаю правди й порятунку

Опісля марних мандрів довгих днів.

В обіймах пледу - жар твоєї втоми.

На плесі ліжка - кола грішних справ

Попід склепінням мовчазного дому.

Але про це у Всесвіті - нікому,

Аби ніхто з них чарів не покрав.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

Мій місяцю! Де мандрував твій човник?
Де об Чумацький Шлях чесав веслом?
Скажи-но, щиросердний співрозмовник,
Чи бачив ти, як долі на жертovníк
Упав мій день простісіньким числом?..

Мій місяцю! Де ворушив тумани?
Яким зіркам обласкував вуста?
Скажи, чому так ревно й невблаганно,
Немов сніги, все «надважливе» тане,
Коли в учора крилами вроста?

Мій місяцю! В які холодні води
Ти умочав свій золотий ріжок?
Скажи, чому душа бажа свободи
Від натовпу, від правил і від моди,
Що стримують її ще з пелюшок?

Мій місяцю! За ким ішов на лови?
Кому торкався променями пліч?..
А знаєш - ні, не говори ні слова.
Слова пусті, коли нема любови.
Хай диха ніч. Спокійна добра ніч...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

Дай розкошу бути ніким
У грі многоликого світу,
Мовчати над словом їдким.
Стояти над рухом стрімким,
Що долі зриває з орбіти.

Дай мудрости знати межу
І сил не зірватися з краю,
Аби від пихи й куражу
Не скривдити правду чужу,
Допоки свою визираю.

Дай мудрости і простоти
Крізь сумнів, що душу лоскоче,
Сказати пекуче «прости» -
Не завтра, не за три версти,
А зараз - в самісінькі очі.

Дай радості дрібку добра
Лишити до заходу сонця.
І в дні, коли лле, мов з відра,
Втішатися, мов дітвора,
Коштовній краплинці в долоньці.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗІ

***

Попід хвилями днів потонемо.
Мулом часу приб'є на дні.
По неписаному закону ми
Між контактами телефонними
Заблукаємо в тишині.

Спільні фото уже історія.
Стали спогади нічії.
Розійшлися доль траєкторії...
І самотньо пливу геть до моря я
Між обіймами течії...

Зрідка хлюпне у серце згадкою.
Стане в тиху ніч не до сну.
У минуле хиткою кладкою
Попрямую в руках з лампадкою –
Морок з пам'яті прожену.

А навколо - милями й милями
Мла над мріями та й усе...
Що шукали ми?.. Що згубили ми?..
Час хова усе попід хвилями
І у даль років нас несе...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗІ

***

Ні слова. Благаю. Не треба.

Звершилося. Досить розмов.
Я стёрплю. Не смертна халепа.
То просто душа, мов дурепа,
Довірою марила знов.

Ні кроку. Не ближче. Не варто.

Запізно уже для «прости».
Занадто прогіркий відвар ти,
Щоб днями й ночами приймати.
Я хочу ковток самоти.

Ні думки. Ні сплеску надії.

Розвіяло райдужні сни.
Вже правда зволожила вії.
І нині усе, що волію –
Бодай один такт тишини...

Бодай один промінь із неба

Зігріти остуджену кров,
Щоб в грудях душа, мов дурепа,
І далі, де треба й не треба,
Довірою марила б знов...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

Сонячний день мілину

Променем ніжить до блиску.
Кидай зі світом війну,
Краще послухай весну!
Ось же ж вона! Близько-близько!

Пити б, неначе з ковша,
Чисту настоянку неба!..
Чуєш? Цвіркоче пташа!
Серце на сміх спокуша.
З мене кепкує і з тебе.

Вітер у дзвоники б'є
Білому проліску в тіні.
Вслухайся! Серце твоє
З ними у лад віддає
Щастям в своїм тріпотінні.

Крикнути й чути б луну!
Хай голос радістю бризка
Ген у небес глибину!
Хай умовляє весну
Бути немислимо близько.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗІ

***

На яку полицю магазину

Вчора завезли здоровий глузд?
Підкажіть, бо треба до загину –
Хоч один пакунок на родину,
Хоч одненьку крапельку до вуст!

У якій з усіх лабораторій
Хтось уже б вакцину відшукав,
Щоб юрбі, на панікерство хворій,
Не тягти сусіда в крематорій,
Коли той кахикнув у рукав?

У якому з правил гігієни
Можна настанови віднайти
Мити душі радістю щоденно?
Обробляти поміччю нужденним?
Огортати пледом доброти?

Засівати сміхом, де не густо?
Сяяти, де темно зазвичай?
Гріти тих, у кого в серці пусто?
І бодай одну краплинку глузду
Додавати замість цукру в чай?

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

Усе мине - і вороги, й коханці,
Сто днів у втомі, сто ночей без снів,
Минулим стануть вранішні рум'янці,
І вечори в обіймах у мовчанці,
І довгі зливи безпощадних слів.

Мина усе. Стає інакша правда.
Чужішають до болісті близькі.
І джерело, з якого сили брав ти,
Стає мілке і навіть терпкувате,
Щоб тамувати спрагу в нім з руки.

Усі ідуть. І я іду. Невпинно.
За темну смужку обрію - кудись...
Розбиті мрії дихають у спину,
Нові - печуть напружені судини.
Їм хочеться, аби вони збулись!

А поруч все мина - за днем епоха.
А там, за пругом, вже і я мину.
Предивно, та нема страху нітрохи,
Бо віриться, що у кінці дороги
Побачу неозору далину.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

Куди пливеш, моє вечірнє сонце?
За сині гори чи за темний ліс?
Я загубився... Може тільки сон це?
Чи так напряла доля волоконце –
На смужку щастя - дві попружки сліз?..

Яким світам несеш благу ти звістку,
Коли лоскочеш променями ніч?
Світи й мені! Бо стало дуже хистко
Моїй душі, покупаній в любистку,
Іти вперед по кладці протиріч.

Про що мовчиш, натомлене світило?
В яких морях полощеш денний сум?
Можливо, знаєш, де узяти сили
Пустити тих, кого не розлюбили,
На вольну волю попри серця шум?

Візьми ж мене на той краєчок хмари,
З якого ти благословляєш дні!
Я буду пасти світлих мрій отари
І тим, хто ще тримає віру в чари,
У зайчиках всміхатись на стіні!..

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

Заплющуй очі... Все це тільки сон...

Потворна гра оптичного обману...

Уся планета диха в унісон

Повітрям страху, болю й заборон;

Рида, що пізно; наріка, що рано...

Гортай до змісту, мов роман Дюма.

У ньому просто плутаються дати:

Тут двоє пап, а праведних - катма;

Тут у віконце стукає чума,

Тут знову світ уперся в сволок хати.

Тут час завмер. Тут рух у світі став.

Тут смак новин огидно-гіркуватий.

Тут у меню державотворчих справ –

Рагу контролю совісті та прав

З десертом «поліцейських демократій».

Тут «уселюдське» душить «корінне».

Тут «традиційне» судить все «новітнє».

Тут я є всюди і нема мене.

Заплющуй очі... Може, сон мине,

І завтра буде сонячне й привітне?..

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

Не війни, не прогнилих ідей,
Не життя, що мина неспівомо;
Не гріхів усіляких мастей –
Люди вчаться бояться людей.
По-інакшому. По-новому.

Посідали за товщею стін
Всі - і лицарі, і лиходії.
І на тлі соціальних руїн
Під стічною водою новин
Виглядають проміння надії.

Хтось боїться. Хтось віри не йме.
Хтось живе, нагріваючи руки.
А в повітрі питання німе:
«Може, врешті, минеться саме?..»
А у відповідь спраглим - ні звуку.

І над тишею - голос дітей.
Над самотністю - затишок дому,
Де вертається цінність гостей.
Небо вчить пізнавати людей.
По-інакшому. По-новому.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗІ

***

Ми так невпинно, так бездумно бігли,
Не чули ближніх, ті ж навзаєм - нас.
І раптом все спинилося і стихло –
Чиєсь життя, мов яблуко достигле,
Додолу впало в урожайний час.

І в сотень яблунь затрусило віти.
Шумує вітер і скида згори
Усе підряд - гниле, і соковите,
І ледь рум'янцем сонячним умите.
І що не день - сильнішають вітри.

Минеться. Світ одужа від застуди.
Міста постануть з праху пустоти
І задимлять життям на повні груди.
Лише б тоді не розучитись чути
Над шумом людства шепіт доброти.

Усе мине. Над згарищем старого
Відмолодіє килимочок трав.
І надтерпкі абзаци епілогу
Когось-таки й наснажать на дорогу
Туди, де жоден мрійник не ступав.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗІ

***

На роботах. До поту. До шалу.
До надгробку чи до п'єдесталу.
До останнього серцебиття.
За дві жмені паперу й металу
На холодний вівтар капіталу
Ми свідомо складали життя.

Долі бігли під сто дев'яносто!..
Ми ж шукали шпаринки для росту.
Раптом - простір. Так де ж він - ваш зріст?..
Нам було метушливо для посту.
А за мить стало все надто просто –
Ось де тиша... Так де ж він - ваш піст?..

Коли всесвіт розбила судома,
Ми згадали про магію дому
І про плинність усього і всіх.
І пішли лікувати утому
Сторінками старого альбому,
Де у спогадах купчиться сміх;

Де на фото усі оптимісти;
Всі - митці непомірного хисту;
Там ще радість - святе ремесло!..
Цю б усмішку - душевну і чисту, -
Показати схололому місту,
Що потроху втрачає тепло...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗІ

***

Тримай свій «другий шанс». Уп'яте.

Я не заморююсь прощати,
Не помічаючи образ.

Приходь. По спокій. По поради.

Я кожен раз приймаю радо
Тебе без масок і прикрас.

Коли тебе покинуть сили,
Як перетягне в тілі жили
Боязнь довіритись комусь;
Коли минеться, що любили,
Чи холодом війне з могили, -
Я буду тут. Не відвернусь.

Не бійся по світах блукати.
Я дочекаюсь, наче свята,
На твій запізнений візит.
Не озирайся винувато.
Розправ попечені крильцята.
І можеш знову у політ!..

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

Стали долі шторми надто дужими –
Рознесли нас на відстані днів.
Та я вірую, що, любимий друже, ми
Весь прогаяний час надолужимо,
Що сплива у фортецях домів.

Знай, у нас незакінчені справи є:
На алеї в міському саду;
У кафе за духмяною кавою;
За полемікою цікавою;
У кіно на останнім ряду...

Не на вічно ж нам будні понурі ці!
Скоро хмару ген-ген пронесе.
Ми підємо вервєчкою вулиці;
І словечко до слова притулиться
У розмові «про щось» і «про все».

Стихнуть болі, страхи та істерики.
Вишня квітом окр́опить траву.
Явір вітру підставить кучерики.
І діждеться нас лавка у скверику
Під ліхтариком на рандеву.

Не страшись. Нам не стати байдужими.
Ніч мине. Блимне сонце в росі.
І тоді, що не зустріч, то дужче ми
Причащатися спраглими душами
З чаші приязні будемо всі.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

Пірнаю в небо аж до дна,
До головокружіння!..
Лікуй мене, моя весна,
Від докорів сумління.
Защобечи мій тихий сум
Пташиними сопрано,
І медоцвітний білий шум
Дай позагоїть рани!

Об вогник сонця-каганця
Зігрій схололу віру
У те, що ніч дійде кінця,
Що буде ранок миру,
Що в засвіти пішла війна
Віднині і навіки...
Лікуй мене, моя весна,
Мої єдині ліки!..

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

- З тобою в світі все таке інакше!

Здається, й час пливе собі назад!..

- Так не бува. Це вигадки... - Аякже!

Сердечку в грудях млосніше і м'якше,
Коли воно з твоїм стукоче в лад.

- Побіля тебе крила ні до чого.

Ще крок - і поруч небо голубе!

- Це все лише фантазії! - Їй-богу!

Душа не хоче й дрібочки земного,
Як поміча в очах твоїх себе!

- Без тебе стали безкінечні ночі.

І тихий сон не ходить на поріг.

- Це просто втома. - Може... Тільки очі
Рум'яний схід стрічають неохоче,
Коли між нами сто земних доріг.

Без тебе тиша, мов із лона склепу,
Рахує час, якого досхочу,

І скреготить: «Відважуй, скільки треба...

І вчися жити й дихати...» - без тебе...

А, може, я себе даремно вчу?..

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

Посидь зі мною. Трішечки. У тиші.

Допоки хвилі в сонці золоті.
Допокиптаство в синьому узвишші
Нам по-віщунськи таємничо свище
Про те, що нас чекає у житті.

Сюди ми так невмисне заблукали!
Та бачиш, як натхненно диха світ?
Воскреслий гай, неначе у дзеркала,
Милується у глиб ставків зухвало
На власну вроду - на кипучий цвіт.

Тут тільки ми. Тут зайві рух і слово.
Тут ліс плека молитву без кінця.
За себе й нас. За всю світобудову.
Тут по очах усе безпомилково
Читають незасліплені серця.

Побудь зі мною. Ще прощатись рано.
Ще квітень ніжить душі молоді.
І верби в небо пнуть смагляві стани,
І з тихим вітром шепотять: «Осанна...»
І сонце йде промінням по воді...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

А жереб запізно вже смикати,
Зітхати: «А що б..?» і «Коли б..?»
Чи плач, чи кричи собі дико ти, -
Ось край. І тікати вже нікуди,
Як тільки у себе - у глиб.

У цій тіснуватій комірочці
Чого тільки з краму нема!
Ось мрій покалічених милиці.
На них, поки іншим не віриться,
То біг, то ішов крадькома.

Мішечок золи під лампадою.
Це - віра моя в чудеса.
Він з мороку смутку нагадує:
«У кожного смертного вади є», -
І серце з золи воскреса.

Он дій моїх добрих іконостас!
За ним у цім світі світа!..
А низом - цвяхи в іржі справ і фраз,
Якими щодня розпинаю враз
І ближнього, і Христа...

Ось край. І тікати вже нікуди.
Хоч смійся, хоч плач, хоч пищи,
Лишилось одне - весну кликати
І дочиста ревно мести кути
В тісненькій коморі душі.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

Світи мені над мороком! Світи!
Коли погаснуть серед неба зорі,
Коли всі стануть на байдужість хворі
І догорять між душами мости.
Світи мені над мороком! Світи!

Веди мене над прірвою! Веди!
Коли пощезнуть всі орієнтири,
Коли впадуть намолені кумири,
Коли серця посковують льоди.
Веди мене над прірвою! Веди!

Зови мене над тишею! Зови!
Як світ замовкне у годину скрути,
Що й навіть зойку болю не почути
І не підняти в горі голови.
Зови мене над тишею! Зови!

Веди мене! Зови мене! Світи!
Коли й стонадцять раз зійду з дороги
Від глупоти, гордині чи знемоги
В поля утіх чи в хащі суети.
Світи, аби ступав Тобі в сліди...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗІ

***

Над ланом літ зоря нова
За виднокраєм наспіва,
Рум'янить днів хмаринки.
Урочна мить. Життя жнива.
Дозріли справи і слова.
Час правити обжинки.

Розлога ниво в береги!
Ти знала розпачу сніги,
Ти чула щастя голос!
Я, попри всі земні борги,
Збираю з тебе щоснаги
За колосочком колос.

Грайливий вітер перемін
Моеї долі крутить млин.
Ідуть роки під жорна.
І меле з днів, як із зернин,
Решітне борошно хвилин,
Прожитих неповторно.

Чи добра з жита моїх літ
Комусь під праведний обід
Спечеться паляниця?
То вже нехай ясує світ,
Яким був лан, яким став плід...
А я ж піду стрічати схід
Й Воскреслого з гробниці...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

Моєму місту сняться дивні сни,
Що все воно - одна велика пустка...
Стоять сади в обіймах тишини,
В якій, мов дзвін, гуде луна луни,
Коли додолу падає пелюстка;

Що в'ються в небі колом голуби,
Шукаючи із хлібом щедрю руку,
А за версту не те щоби юрби,
А й ні душі сердешної, аби
Їй свистом крил загоїти розпуку;

Що попід вечір зблиснуть ліхтарі
І позовуть на площу до театру,
Де мав оркестр грати попурі!..
Але афіші - вицвілі й старі –
Полоще дощ... Сьогодні... Вчора... Завтра...

Що біля храмів преподобних сонм
Стоїть і виглядає вірних вгості!..
А їх нема... Несамовитий сон!..
Якби могло, ревіло б у клаксон
Від болю, страху, розпачу та злості!..

Пролине ніч. Мине доба примар,
Жахливих чисел і зловісних літер.
Дивись, весна гортає календар.
І попри все знайомий тротуар
Цнотливим цвітом кропить тихий вітер...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗІ

***

Любов твою, мов кладочку, трясе
Над плесом віри вітерець тривоги.
Невірний крок - гойднеться, та й усе...
    Ти хлюп униз, - і течія несе
    Кудись за необачности пороги.

Ріку вагань удвох не перейти.
На цім місточку і самому тісно.
    Та не страшисть цієї самоти,
    Бо саме тут, і так, і саме ти
Здолаєш біль, який у серце тисне.

Пройди вперед по дощечках думок.
Хай сумнівом гойда на кожному кроці!
Хай ріже душу скрипом помилок!
    Іди вперед. Не уповільнюй крок.
Я ждатиму на протилежнім боці.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗІ

***

А небо тихенько під схилами
На терен хітонами білими
Вляглося собі й ані руш!
Сюди, як до Бога, прибїгли ми
Подалі від міста за крилами
Для сірих натомлених душ.

А вітру говориться притчами
Між пагорками мальовничими
До зелені трав навсібіч.
Не раз, і не два, і не тричі ми
Тут світла у серце позичимо,
Аби нас вело через ніч.

Ми день тут до хвильки розсипемо,
Аж поки зоря смолоскипами
Не випече весь небокрай.
Хай груші пахучими німбами
Над нами притрушують, ніби ми
По квітах тих ступимо в рай...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

- Проживи без мене цілий день.
Без обіймів зранку, мов без кави.
Без рядочка звісточки: «Як справи?»
Щоб і телефон ані дзелень!
- Це ж не складно. Це все тільки день!

- Проживи без мене вихідні.
Без мандрівки парком наодинці.
Без кіна з триманням за мізинці.
Без розмов у ночі в пелені.
- Це ж не важко. Тільки вихідні!

- Проживи без мене місяці.
Без душі, що вічно тріпотіла
Від тепла розніженого тіла,
Мов на електричному стільці.
- Чи проблема? Просто місяці.

- Проживи без мене цілий рік.
В лабіринтах згадок та ілюзій.
В самоті та в галасі між друзів,
Гублячи розбитим мріям лік.
- Що у тім такого? Просто рік...

- Проживи без мене все життя.
З іншими на пам'ятній світлині.
Без найменших докорів сумління.
Під спокійний ритм серцебиття.
- Проживу... Та це хіба життя?...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗІ

***

Я сяду й напишу тобі листа,
Про що не в силі говорить вуста,
Хоч зазвичай щебечуть понад міру.
Хай мова буде тиха і проста,
Нехай чорнилом у папір вроста,
Хай жвавий почерк зійде на пунктири.

Хай гострий сумнів думку обрива.
Хай зависає тиша гробова.
Хай почуттям блукається по колу.
Нехай душа, шукаючи слова,
Поміж зізнань стоїть напівжива,
Кида усе і знов сіда до столу.

Нехай біжить по спині холодок
Від прямоти і мужности думок,
Як від сюжету давнього роману.
Хай спустить серце щирости курок.
Я допишу стонадцятий рядок,
Складу в конверт... і надсилать не стану...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

Ходжу один стежками наших мандрів

Під голоси знайомих нам пісень.

Бракує сонця і тебе у кадрі,

Аби сьогодні був найкращий день.

Блукаю сам на місці спільних фото.

Ловлю відлуння лагідних розмов.

Сюди б твій сміх і хмарам позолоту -

Тоді ця мить була б найліпша знов.

Стою один, де вдвох сиділи близько.

Голублю дикі квіти у траві.

Сюди б тебе і сонечка хоч бризку -

І стали б святом миті дощові.

Та в нас антракт, неначе у театрі...

На скільки - небу знається лишень.

А сонце вийде. І в моєму кадрі

Ти ще всміхнешся у найкращий день.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗІ

***

У цих провулках всі усім знайомі.
На сто людей з півсотні знаних лиць.
Почнеш вітатись - розійдеться гомін.
Тут правда днів у дивній аксіомі:
«Між мною й містом мало таємниць».

Тут не сховати щастя за плечима.
Не скрити сум під арку парасоль,
Тут щиро люблять спраглими очима
Дивитися, мов на падіння Риму,
На незначні ескізи наших доль.

Це місто зна тебе на повне ймення,
А десь услід кричить лише «агов!».
І що не день, дає в обидві жмені
Рясних думок, і щедрого натхнення,
І стиха, озираючись, любов.

Тут свій Гомер живе у кожному домі,
Що зна легенди вулиць до дрібниць.
Зібрать би їх усіх в одному томі
Про місто, у якому всі знайомі
Крізь ланцюжок великих таємниць.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗІ

***

Я, напевне, заплутався трохи
І зійшов, потонувши в думках,
На зупинці не тої епохи
Із валізкою мрій у руках.

«Ви місцевий?» - кричать на пероні.
А й не знаю... Дивлюсь на квитки...
Тільки вчора несли мене коні,
А сьогодні уже літаки...

«Ні, не звідси, - з платформи шепочуть. -
Світ по-іншому диха уже».
Озираюсь - все рідне напрочуд
І водночас до болю чуже.

«Ти у мандрах?» - питає хлопчина
І у профіль вдивляється знов.
«Певне, так... Та не знаю причини...»
Він сміється: «Причина? Любов!..»

Що ж, тоді не предивно нітрохи,
Раптом тут заблукали усі!..
...І з вокзалу своєї епохи
Замовляю у завтра таксі.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

Скриплять розмови ржаві коліщатка

І важко підбираються слова...

Давай усе повторимо спочатку -

Хай почуття тремтять, моя тятива.

Скажу: «Привіт!» Спитаюся: «Як вечір?»

Наважусь на незграбний комплімент.

Хай стане в серці менше холоднечі,

Яка його заповнила ущент.

Розбавиш сміхом мій коктейль мовчанки

І подратуєш безладом режим,

Щоб дні і ночі, заходи й світанки

Забули з нами, хто іде за ким.

Давай ділити мрії та вечері,

Яка б солонна страва не вдалась.

І хай тримають міцно хатні двері

Секрети двох, куди стороннім - зась!

Давай у тиші гріти у долонях

Закрижанілу віру у дива.

І хай нам заздирить ранку теплий сонях,

Що він так світ теплом не зігрів.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

Гортається мені
Під ніч у тишині
Старий альбом, де зупинився час.
І серце вибира
Сто дрібочок добра
Зі ста завмерлих спогадів про нас.

Які ж ми ще малі!
У мріях - пів землі
У мандрах облетіти й обійти!
І манить висота,
І обмина біда,
Бо поруч мама й тато, я і ти.

Усе ще до снаги!
Іще у зріст сніги!
І у бабусі в хаті пахне хліб!..
І в лагідних очах
Ще вогник не зачах,
Що й ночі осявати ним могли б...

Хоч доля й заміта
Турботами літа,
Що й не присісти нам на моріжок, -
Над прірвою розлук,
Розчарувань і мук
Єднає нас незримий ланцюжок.

Яке б ядуче зло
У серце не пекло,
Яка б у душу хуга не мела,
Подивимось гуртом
Старий фотоальбом -
Хай подарує дрібочку тепла...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

Нам устигнути треба немало:
Краща пісня іще не звучала -
Ще не стрілися ноти й слова.
У руках не була краща книжка -
Ще десь муза митцю тишком-нишком
Хитромудрий сюжет вишива.

Кращі мандри іще не початі.
Ще у паспорт поставлять печаті
На кордонах казкових країн.
Нам іще в лазуровому морі,
Наче дітям, пірнати по зорі,
Мов по розсипи білих перлин.

Ще грядуть найтепліші обійми
У безвітряну ніч, у якій ми
Наберемо в серця таємниць.
Ще луна найгучнішого сміху
Розжене обезсилене лихо,
І печалі попадають ниць.

Кращі вірші ще десь на Парнасі.
Кращі спогади ще не на часі.
Кращі мріяння ще не збулись.
Ще не зіграна ніч бенефісу.
Ще не пада фінальна куліса.
Й наші лаври ще пнуться увись.

Кращий ранок ще на виднокрузі.
Ще при нас найнадійніші друзі,
Що від смутку врятовують дні.
Ще у неба для нас є наука.
Тож, зарано замороєно руки
Опускати тобі і мені.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

Подай мені лишитися у світі,
Коли скінчаться у долонях дні,
Не мовчазним портретом на граніті,
Не ницим сплавом бронзи та брехні,

Не крижаним відлунням не-людини,
Не смітником «цитаток» та «думок»,
А тим, хто йшов, і падав на коліна,
І сто разів учився з помилок;

Не у рядках кривого некрологу,
Що буде вуха тішити юрмі,
А йменням у молитві хоч в одного,
Кому хоч мить осяяв у пільмі;

А деревом, що пнеться вище й вище,
І тіль дає, і соковитий плід
У тій садочку, що на пустирищі
Ще посаджу на перехресті літ;

Коли ж сюжет мій добіжить до крапки,
То на останній зойк мені озвись
І дай відваги, наче у кульбабки,
Під подихом Твоїм злетить увись!..

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

Мій травню! Хлопче кучерявий
З рум'янцем на лиці!
Шукає сонце золотаве,
Куди у запахуці трави
Згубило промінці.

«Осьо ж! Осьо!» - гука синичка
Й на мить не замовка.
А здолу проситься суничка:
«Мовчи-но, гомінка сестричко!
Хай гріє! Хай шука!»

І вітер горнеться щосили
До яблуні в саду:
«Скажи мені, лебідко біла,
Для кого розправляеш крила,
Купаючи в меду?»

«Я знаю! - горличка аврука. -
Цвіте - та не тобі»
Зітхає легіт від розпуки,
І яблуні цілує руки,
І трусе квіт в журбі.

«Та не тужи! - йому шепочу. -
Он скільки тих красунь!
У тебе ж вдача парубоча!
Ще погойдаєш в тихі ночі
Їх медоцвітну юнь!»

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

А для щастя треба зовсім трішки:

Дольку соковитої усмішки,
Що дарує сонце у дощі.
І до чаю теплої розмови
Грудочку одну обов'язково
Рафінаду щирої душі.

А для щастя часто мало треба:
Поширяти поглядом під небо,
Лежачи з травинкою в зубах,
Поки у навушниках за серце
Хрестять шпаги у музичній герці
Елвіс, Queen, Ейнауді та Бах...

А у щастя мало таємниці:
Заирати в люблячі зіниці,
В них у тиші бачачи себе.
І не треба допити й зізнання
Крізь безсонні ночі до світання,
Бо воно - не слідчий КДБ.

Щастя - все приймати, як складеться:

Гріти руки в успіху у спеці
І тоді, коли горять мости.

Щастя «слушну мить» не вибирає.

Це - талант в душі куточок раю
Крізь пустелю буднів пронести.

Щастя - це не гроші, не посади,
Не розкішні форзаци й фасади
І не гамір невсипущих міст.

Щастя часто має присмак поту

Після титанічної роботи,
У якій життю дається зміст.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗІ

***

Я ніколи тебе не знав.

Я родився літа по тому,
Коли в ігрищах наддержав
Ти під саваном буйних трав
Задрімав сотні верст від дому.

Ти від миру завмер на крок.
Ти замовк сорок п'ятого року.

Я твоїх не почув казок;
І у травні не ніс бузок,
І не цьомав неголену щоку.

Над тобою нема хреста
І не плещуть тобі знамена.
Може, дикий мак вироста,
Де ти пав за чужі міста
І безвісно, і безіменно...

Ти поставив життя на кін,
Аби я вроду рідного краю
Пізнавав не з твоїх колін.
Ти не встиг увійти в Берлін.
Та, я певен, устигнув до раю.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

Що хочеться? Залп артилерії?

Церемоніальний мундир?

Паради - наркотик імперії.

Людині б - нерушний мир...

Хто мариться? Маршал на конику?

Чи вождь, щоб як сонце - один?

Герої - оздоба для хроніки.

А матері - вдома б син...

Потрібні букети тюльпанові?

Пісні, від яких б'є озноб?

Скорбота - вінець на курганові.

Лану б - живий хлібороб...

Чекається неба з салютами?

Легенд, хто, й кого, й де боров?

Живим треба свята між скрутами.

Полеглим же - молитов.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗІ

***

Ще до першого подиху, мамо,
Я сердечка твого слухав стук;
Веселився твоїми словами;
Грився доторком лагідних рук.

Ще до першого власного кроку,
До знання про добро і про гріх,
Брав святої любови уроки
У лелечих обіймах твоїх.

І найпершу малу перемогу,
І сто інших своїх перемог
Я приносив тобі до порогу,
Аби їх розділити удвох.

Після першої в світі невдачі
І найпершої зради в житті
Я ховав свої сльози гарячі
У долоні твої пресвяті.

Ти загоїти рани уміла,
Мов казкова живильна вода.
Час пролинув... Розправились крила...
Вітер долі поніс із гнізда...

Я поволі пишу власну драму.
Та коли холодію від мук,
То у тиші в собі чую, мамо,
Твого серця огрійливий стук.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗІ

***

За пів кроку до вірного друга
Горде серце скидає кольчугу
І спиняє зі світом війну,
Щоб забути бодай би на трішки,
Що потрібно крізь кривди й насмішки
Бути сильним за всяку ціну.

За пів слова до щирого друга
Трудовлива душа кида плуга
І сіда на обніжок, аби
У розмові - без рангу та чину -
Сміхом краяти ніч без зупину.
А на ранок - знов сіять хліби...

За пів думки до доброго друга
Всі медалі, корони й заслуги
Серце в дальню шухлядку кладе.
Ну а звідти бере таємниці -
Ті, якими йому не ділиться
Більше в світі ні з ким і ніде.

За пів доторку чуйного друга
Не ляка тебе перенапруга -
Ані внутрішня, ні грозова.
І дай Боже подовше по долі
Крокувати пліч-о-пліч поволі
З тим, із ким не потрібні й слова.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗІ

***

Я - дерево. Я прагну висоти.

В нервюрах крони струменить потреба,

Допоки сили є, тримати небо;

Допоки віра жевріє - цвісти.

Я - дерево. Я прагну висоти.

А ти?

Я - дерево. Я прагну вглиб і вглиб.

Тугим корінням в'юся в лоно пуці,

Де пізнаю нерушне і минуще

У ґрунті правди, між камінням хиб.

Я - дерево. Я б увібрало глиб.

А ти б?

Я - дерево. Я чую вічну тиш.

Між мого віття шепотить молитва,
Що з грішних вуст пустили у політ ви

Опісля щастя, до біди і між.

Я - дерево. Я ж вмю чути тиш.

А ти ж?

Я - дерево. Я хочу широти,

Аби подати прихисток у тіні

Усім нужденним на віки і нині.

Бо це життя - порожнє без мети.

Я - дерево. Заручник висоти...

А ти?..

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

Як часто бажається тиші!

Буває, вже й світ замовк,

А голосно від думок -

І тільки стають гомінкіші.

Де взяти хоч дрібочку б тиші?..

Як часто не стачить утоми!

Незчуєшся - розсвіта.

А серце в зірок пита:

«Куди ми прямуємо?.. Хто ми?..»

Думкам хоч граминку б утоми!..

Як поруч потрібні нам ближні,

Щоб роздуми відтягти

Від капища самоти

Хоча б на годинку на тижні!

Бо мудрість дають тільки ближні.

Як густо громадяться цілі!

Вершкі! Була б лише хіть.

Аби себе не згубить

Між хащами фальші та цвілі.

Бо нащо безликому цілі?..

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

- Що в нас по часу? - За п'ятнадцять літо...

- Ой леле! Літо?! А була ж весна!

Коли ж воно усе було прожите -

Кипуче? Молоде? Несамовите?

- Ой, не питай. Ніхто того не зна...

- Що в нас по часу? - Через ніч субота.

- Та ж як субота? Думав, середа...

Ще у руках нескінчена робота!

Ще рвуся в бій з азартом Дон Кіхота!

- Час відпочить... У тім нема стида...

- Що в нас по часу? - Десь за мить пів долі.

- Невже пів долі? Так а юність де?

Ще ж майорять сто мрій на видноколі.

Невже, до них не добреду ніколи?

- Ні... Справжня путь - за горизонт веде.

- Що в нас по часу? - А чи треба знати?

- Та мо' й не треба? Що з того мені?

Хай ріже стрілка тіло циферблату.

Є тільки зараз. І цього багато,

Аби теплом наповнювати дні.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗІ

***

Добрий вечір! Можна на зізнання?

Я збирав букетик теплих слів
Між роси у ранньому тумані
В глибині душі у глухомані
Між ніким несходжених полів.

Синьооко змигують волошки,
Ніби небо впало у траву.
І ромашки - лугові ворожки -
Не бояться помилок нітрошки,
Як шепочуть: «Буде наяву!..»

Чистотілу золотава зірка
Із травневим сонцем розмовля
І з-під вії тоненьких стиха зирка,
Як у маках крутобока гірка
Рум'яніє, наче немовля...

Я тулив стеблинка до стеблинки
Зілля слів, що у мені жиє,
Щоб тобі освідчитися дзвінко.
Тільки ж не доніс і половинки -
Лиш одне: «Спасибі, що ти є...»

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

Ні, я не той, як пише вам уява.

В її портреті хибні кольори.

Вона про мене трепетну виставу
Вам змайструвала неймовірно жваво
З уривків правди та пасажів гри.

Ні, я не той, як вам казали люди.

Між їхніх слів хіба що моя тінь

На тлі ілюзій і на фоні суду

Усіх, хто прагнув, та не зміг збагнути
Моїх утрат, здобутків і хотінь.

Ні, я не той, як вперше вам здалося.

На гілці вражень це нестиглий плід,

Бо я і сам не відаю аж досі,

Що ж коїться у первіснім хаосі,

З якого я витворюю свій світ.

А в нім щодня то злагода, то смути;

То тихий рай, то епохальний зсув;

То сто гріхів, то сто годин спокути...

Я ще не той, яким я маю бути.

І вже не той, яким учора був.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

Рід мій з прадіда залишив мені
Молитви, у сорочку вишивані
За хрещатими візерунками,
Щоб стояли під бурями струнко ми;

Аби дихалось легко нам волею,
Аби небо віддячило долею,
Аби затишок був між домашніми,
Аби мир сонцем сходив над пашнями;
Аби спраглим усім - джерело води,
А полеглим за край - гідні проводи;

Щоб своєю ступати стежиною,
Аби дихати нам Україною,
Не цураючись власного імені, -
Молитви шепотять нам вишивані.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

Домліває прохолодний вечір,
На намисто пам'яті низа
Всі «але», «аби ж то» і «до речі»,
Від яких на серці кровотечі;
Від яких в очах стоїть сльоза.

Вірю. І прощаю без упину
Сморід справ, і терня гострих слів,
І думки з прогірклістю полину...
Боже!.. Чи ж не мав Ти більше глини,
Що в таку м'яку мене вмістив?

Чи не мав холодного граніту,
Щоб мені стояти й ані руш?
Нащо Ти навчив мене любити
І не дав до рук по долі сита
Для відсіву почорствілих душ?

Нащо дав шматочок сонця в груди
І промовив: «Грій же і світи!»,
Не сказавши, що нелегко буде
У світах, де морок звідусюди
І химерні товщі мерзлоти?

Нащо ж все це, Господи мій, нащо?!
«Щоб душа так знала, що жива.
Так вона саму себе обряще.
Бо усе, що коїться, - на краще.
Хай багрянний вечір домліва...»

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

Ти - мій земний стосилий якірець.
Я й сам не знаю, де б вже був без тебе.
Напевне б звів всі плани нанівець
І вже пішов по долі навпростець
Десь молитвами стукати у небо.

Ти - мій міцний червлений ланцюжок
Із оберегом від лихого ока!
Якби не ти, то б хибив з кроку в крок;
То пив печалі б - за ковтком ковток;
І виглядав то знака, то пророка.

Ти - голос мій, коли крізь сум мовчу;
Ти - тишина, як наболіло слово;
Ти - мить тепла зі сміхом досхочу;
Ти - мій урок довіри, що учу,
Як поле втрат врожаєм родить знову.

На перехрестях відстаней і днів,
На вівтарях буденного й святого
Ти - свічечка моя між ста вогнів.
Якби ж і я так ревно пламенів
За тебе у благих долонях Бога!..

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗІ

***

Любі мої! Неоцінно хороші!

Все, що роблю вам і що віддаю,
Не переводьте, благаю, у гроші -
Не додавайте смертельної ноші
У порозгублену душу мою.

Добрі мої ви і приятні люди!
Час, яким з вами ділюся з життя,
Не конвертуйте у жодні валюти -
Не доливайте сердечку отрути
В чашу мою до вина каяття.

Милі! Проміння моєї турботи,
Що зігріва крізь завісу дощу,
Не обертайте у мідь чи банкноти.
І не крадіть дивовижної цноти
В плоду любови, що в грудях рощу.

Бо не потрібні розписки й банкіри,
Клятви й обітниці до хрипоти.
Я буду вдячний доземно без міри
За найдрібнішу зернинку довіри,
Крапельку правди та мить теплоти.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

Як пахне світ, коли вщухає дощ!..

Куди там вам, Діори та Шанелі
До вимитих гранітоликих площ,
Чи до полів, в які ридає хвощ,
Чи до промоклих яворят в омелі?!

Як диха світ услід важкій грозі!..
Немов нарешті випірнув з пучини!..
Старий ліхтар на бронзовій нозі
В калюжі ллється світлом у сльозі
І мерехтить то звабно, то знов чинно...

Як молодіють квіти після злив!
Немов за мить у них любовна стріча
І обіцянки вірності та див,
Неначе з ними ливень не блудив,
Не шепотів про сором таємниче...
Як пахне світ! Як диха! Як співа!..

Як стукотить етюд по підвіконню,
Коли спочила хмара грозова
Сонливий обрій під поділ хова
І випускає райдугу з долоні!..

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

Попід небом прості закони:
Маєш вогник - зігрій когось.
Може, поруч душа холоне,
Хоч навколо снують мільйони,
Бо що мріялося - не збулось.

Під зірками проста наука:
Маєш силу - допомагай.
Хтось же має подати руку
Через урвище, крізь розпуку,
Поки інші сичать: «Та хай!»

Попід сонцем канонів мало:
Пробачай, щоб жила любов.
Тільки ж в очі - не з п'єдесталу,
Аби довше вам двом світало
І п'янкіше кипіла кров.

Попід місяцем правил трішки:
Щастю марно шукать межі.
Коли сумно - даруй усмішки.
Кому явно, комусь і нишком,
Аби тільки з глибин душі.

Обіймай, як хто гірко плаче,
Щоб не маявся в самоті.
Бо під небом одна задача:
Попри долю і нашу вдачу
Стати світлом у темноті.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗІ

***

Я не скажу «бувай!» тобі у слід.
Його ковтнуть важкі прощальні кроки.
На ріках доль почався льодохід.
І ми пішли. Навпомацки. У брід.
Удвох. А вийшли геть на різні боки.

Я не скажу «люблю!» між марних фраз.
Воно схолоне у прогірклім чаї,
Що бергамотним трунком тішив нас,
Та не зігрів серця в останній раз
І в самоті світанок зустрічає.

Я не скажу «прости!». Не нам судить.
Слова уже не важать ані граму.
Хай болісно. Тривожно. Хай щемить.
В букеті літ одна зів'яла мить.
Але без неї нецікава драма.

Я й через силу не скажу «прощай!»
Все закінчилось так, як почалося.
Не обертайся і не спокушай.
Хай на столі уцент прогіркне чай
І ця любов засне у безголоссі.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

Стук-стук!.. хтось є за дивним цим фасадом?

Я б увійшов. Хоча б як чемний гість.
А як пішло б життя принадним ладом,
Я б доглядав за таємничим садом -
Ростив любов, полов тривогу й злість.

Я б поливав із глечика турботи
Твоїх надій багряноцвітний мак,
Допоки б інші мудрували: «Хто ти?»
І роздивлялись блискіт позолоти,
Манливість форми і рожевий лак.

Для перехожих ти - веселий спомин, -
Легкий, леткий, мов сигаретний дим.
А як душа холола б від втоми,
Я б підкидав у похололий кімнин
Полінця ласки обігріти дім.

Нехай для інших ти - одвічне свято,
Проміння сонця, кинуте в вино!..
А стала б мить сердечко лікувати,
Я б слухав, як скриплять думок дверцята
І мрії б'ються вітром у вікно.

Я б надихав слабкий безкрилий задум
Летіти з рук в осердя висоти.
Та тільки ти німуєш за фасадом.
Я ж підглядаю за пожухлим садом
І все чекаю дозвіл увійти...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

Ось і вони - мої чудні світи.

Сюди нелегко віднайти дорогу.

А ти уже три кроки від порогу.

Так мало хто наважився пройти.

Ось і вони - мої ліси чудес:

Тополі мрій та явори печалі.

І гущина... Чи покрокуєш далі

В незвідане - без мапи та адрес?

Ось і вони - реальності та сни,

Страхи, гріхи та ревні таємниці.

Подобано усі мої границі

Тобою без об'явлення війни.

Усе, що є, - бери, коли вже тут.

Якщо я вірю - віддаю до крихти.

Та не тягни, благаю, за поріг ти

На осуд інших всіх моїх пречуд.

Я не держу, як схочеться піти.

І знов зустріну, як дозріє в серці.

А доти ж - сам посиджу на веселці,

Що осіня мої чудні світи...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗІ

***

Роздай себе. Як злива грозова.
До крапельки. До райдуги в пів неба.
Покіль горять, мов свічечка, слова
І їх тремтливий вогник зігрів
Того, кому тепла і світла треба.

Роздай себе, мов хлібодарний лан.
До колоса. До стиглого зернятка.
Допоки ниву не ковтнув туман
І є ще віра, сила і талан
Комусь подати щирости горнятко.

Життя гуде, мов швидкісне шосе.
А ти ж цвіти уздовж, як дикі маки.
Нехай не просять. Квітни та й усе
Тому, кого на збіччя занесе.
Щоєкраси. Без зиску. Без подяки.

Роздай до дрібки. Нащо ти собі?
За три світанки станеш вітром в полі.
Вкрадуть волошки очі голубі.
Вплететься шепіт у косу вербі.
І проростеш в Ніщо й в Усе поволі.

Роздай себе, як сонце роздає,
Аж поки не впаде за сіножаті.
Бо ти на грішнім світи доти є,
Допоки те, що істинно твоє,
Спроможний ближнім без жалю віддати.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

Стонадцять історій в руках -
Уривки чернеток життя,
Яким не судилося світу.
А човник пливе по роках,
Не знаючи шлях до пуття,
Туди, звідки сонечко світе.

У ніг сто уламків дзеркал,
В яких виглядав доброту,
А бачив корисливі міни.
А човник шукає причал,
Аби мандрівну самоту
Припнути кудись неодмінно.

На серці сліди камінців
Від тих, кого поруч нема,
Тому й ображатися годі.
А човник везе мандрівців,
Бо раз його річка трима,
То гріх не ставати в нагоді.

Мішаються дні й вечори,
Години у святі й труді,
Хвилини розради та горя.
А човничок ловить вітри
І веслами б'є по воді,
Бо треба ж дістатися моря!

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗІ

***

Коли завмру на перехресті долі
Без путівних зірок на видноколі,
Покіль душа саму себе шука,
Дай мудрости мені пізнати, Отче,
Що буде все, не так, як я захочу,
А як подасть мені Твоя рука.

Як очужіє і земне, й небесне,
Як розіп'ята мрія не воскресне,
Коли зів'яне в серці, що цвіте,
Як піде спокій, грюкнувши дверима,
Дай зрозуміти, що Твоя незрима,
Несповідима воля є на те.

Візьми мене і піднеси до неба,
Зірви в безодню, раптом буде треба,
Лиши у полі на семи вітрах.
Учи мене щокроку аж до гробу,
Що я - Твій образ і Твоя подоба.
І разом з тим - земний нікчемний прах.

Подай посильну ношу на рамена,
Що підійму на гору достеменно
І не впаду в гордині з висоти.
І покажи, наблизивши до краю,
Що все іде не так, як я бажаю,
А як Своїм перстом укажеш Ти.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

- Що далі в нас? Крапка чи кома?

Чи в драмі скінчились слова?

- Хай здогадки зводить судома.

Ніщо невідомо нікому.

У цьому ж і справжні дива.

- Що далі в нас? Рівна доріжка?

Чи, мо', крутобокі яри,

Що в кров позбивають нам ніжки?

- Не знано нікому нітрішки.

У цьому й привабливість гри.

- Що далі в нас? Дотик світанку?

Чи хижа незміряна ніч?

- Що доля хова за фіранку,

Не віда ніхто до останку.

І це - найказковіша річ.

- Що далі в нас? Дивна фермата?

Чи вичахли такти уцент

Й оркестр замовк винувато?

- А правди нікому не знати.

І це - найдивніший момент.

Незвідане - то ж не халепа.

Це - шанс на нові відкриття.

Насправді всього тільки й треба -

Лишити на аркуші неба

Три крапки чорнилом життя.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

Не поспішай. Ця мить - одна-єдина.

Її в житті уже не повторить.

Скупійка-пам'ять гляне на світлини, -
Та тільки кров не обпече судини,
Бо важко гріє душу мертва мить.

Не поспішай. Таких очей навпроти
Тобі уже ніколи не знайти.

Вони одні достоту знають, хто ти.
Цей приворот нічим не побороти.
Дивись у них. Пірнай до глиботи.

Не поспішай. Вислухай кожне слово.
В житті таких не повторить розмов,
Де одкровення сходить випадково,
Де у думок духмяна післямова,
Що б жадно куштував їх знов і знов.

Не поспішай. І грій, як сонце влітку,
В тісних обіймах, поки є тепло.
У сад до двох приходять осінь швидко.
І як не родить, - тихо в'яне квітка,
Яким би щедрим літо не було.

Так, будуть інші радісні хвилини,
Нові обличчя і нові пісні.
Та все воно незчуєшся - пролине.
Не поспішай. Ця мить - одна-єдина.
Світ піде далі. А вона вже - ні.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

Постійно будуть вищі над тобою -
І зростом справ, і величчю думок.
Учись у них, щоб не іти з юрбою
До ями соціального забою
Без жодних прав на свій свідомий крок.

Постійно будуть ті, хто кличе знизу.
Допомагай, допоки до снаги.
Не бійся в бруд чорнити світлі ризи,
Бо милосердя гріє краще хмизу,
Коли навкіл байдужости сніги.

Постійно будуть ті, хто шика в спину,
Дарма не слухай - не суди за зло.
Пусте зерно розмов саме загине,
А марний суд краде з життя години,
Яким давно полічене число.

Постійно будуть поруч голосніші,
Яким видніше все й в усі часи.
Нехай волають зі своєї ніші.
А правда краще чується із тиші,
Коли зірвуть спесиві голоси.

І пам'ятай: ти - теж комусь світило;
Ти теж до когось тягнешся крізь тінь;
І каменуєш ближнього щосили;
І сам кричиш, аж випирає жили,
Між поколінь, між злетів і падінь.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

О, мій народе! Велет лісостепу!
Кому курити жервенні вогні?
Який пророк тебе позбавить цепу
І повелить постати з того склепу,
В якому ти лежиш у мертвім сні?

Так міцно спиш!.. Напевне, тобі сниться
Безмежна казка гомінких століть,
Де у промінні сонця грають спиці
У мандрівній орійській колісниці,
Що в ковилах розпушених стоїть?

Чи там праматір глиняна трипільська
Несе у лоні трисвяте зерно?
Чи, може, скіфським золотом там блиска?
Чи кіммерійський кінь пасеться близько,
Що мрієш ногу вкласти в стремено?

Чи крешуть сни тобі мечі сарматські?
Чи, може, з грецьких амфор вина п'єш?
Чи на Дунаї з готами зненацька
Імперське військо потрясаєш хвацько?
Чи з гунами ідеш до римських веж?

Чи плачеш над розп'ятим антським Божем?
Чи б'єш веслом варязьким по воді?
І тихо ждеш, кого ж хто переможе -
Ромейський Агнець Божий всіх чи, може,
Перуна блискавиці золоті?

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

Чи ти завмер на древньому кургані
І печенізькі злічуєш роди?
Чи плачеш бранцем в половецькім стані?
Чи, може, Богу молишся в останнє
Під зичний крик монгольської орди?

Чи ти цвітеш в саду Бахчисараю,
Покіль тобі співає мuedзин?
Чи твій козацький норів проливає
За віру й волю батьківського краю
Дорогоцінний крові кармазин?

Чи, може, мариш жахом між імперій
Під хижим оком царствених орлів?
І все гребеш, як в'язень на галері
Петрів, адольфів, сталінів і берій
По морю втрат в циклоні слізних злив?

Ти спиш... Навкруг - розгардіяш вертепу...
Крадуть, і брешуть, і метуть сліди...
О, мій народе! Велет лісостепу!
Та хто ж підійде до твого склепу
І повелить: «Вставай-но і іди!?»

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

Здається, ми знайомі безліч літ -
У цім житті і сто життів до того.
На дві душі - єдиний мікросвіт,
В яким думки крокують слід у слід.
І їм ніскільки не тісна дорога.

Здається, ми знайомі вічний час,
Що я постійно знав, хто ти і де ти.
І я твій лик писав собі на раз
У власну пам'ять, як в іконостас,
Щоб вів мене на всіх шляхах планети.

Здається, ми були уже колись -
До справ, до речень, до думок у тиші.
Але чомусь достоту не збулись.
І два життя знайшли єдину вісь,
І їх орбіти стали ще тісніші.

Чи хто де бачив, щоб була душа
Розлитою на два окремих серця?
Життя біжить - підказок не лиша.
І небо говорить не поспіша.
Тож, може, все мені лише здається?..

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

Ти вільний? Якою мірою?
Щоб втратити без жалю?
Щоб в морок сказати: «Вірую!?»
У холод очей: «Люблю!?»

Не ждати від інших приязні
За смисли своїх думок?
Не чути, що скиглять прихвостні
На кожен рішучий крок?

Дивитися і не бачити
Ні заздлости, ні образ,
Бо сили знайдеш одначе ти
Пробачити раз у раз?

Ти вільний? Цілком і повністю?
І маєш бажання й хист
Змінити сюжет у повісті,
Коли набридає зміст?

Щоб бігли мурашки шкірою?
Збувалися чудеса?..
Ти вільний тією мірою,
Якою повіриш сам.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

Німа твоя молитва і пуста,
Безсила, безнадійна і безкрила,
Коли псалми й нашіптують вуста,
А між серцями яма вироста,
І замість ликів - поросячі рила.

Смердить твій ладан, скільки не кади.
Дим нехова ні гонору, ні злості.
З твого брата сходять три поти,
А ти жируєш за чужі труди,
І, наче псу, йому жбурляєш кості.

Твої поклони - то блюзнірська гра.
За неї аж ніхто не крикне: «Браво!»
Бо ти з добра дошукуєш добра;
Покіль від спраги ближній помира,
А ти не бачиш, сліпнучи від слави.

Пуста ціна для всіх тих десятин,
Що подавав поважно щонеділі,
Коли від тебе плаче хоч один;
Як лізеш верх по коромислах спин
У вірі, що усе корисне цілі.

Гидкі твої і клятви, і пости,
І каяття безрезультатні знову,
Допоки їх мета - «блаженний Ти»,
А не бажання вузлик віднайти
З гірчичним зерням вічної Любви.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

Не плач. Я їду недалеко -
Де в гронах колишуться сни;
І звідки на крилах лелеки
Приносять дощів повні глеки
У щедру годину весни.

Не плач. Це минуча розлука.
Я там, де ночує роса.
Я там, звідки райдуга стука,
Як бурі скінчилася мука,
І сонячний лик воскреса.

Не гай марно сльози солоні.
Не мучай сердечка дарма.
Я кину тобі теплий промінь
Ген звідти, де світ на долоні
І жодної тіні нема;

Де місце і правді, і диву;
Де свічечка дня не згора;
Де між херувимського співу
Дерзну я просити сміливо
Тобі хоч би й жменьку добра.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

Забагато слів. Забагато...

Тільки плевели навкруги.

І не гідно вже, і не свято

Над буденністю слово дати -

Ні ціни у нім, ні ваги.

Все плюгавіє сила мовлення.

Голоснішають торгаші.

І вже «так» не «так». І вже «ні» не «ні».

І лежать слова, обезкровлені

Вседозволеністю душі.

Мовби магія з мови витекла.

Потускнішали голоси.

Один одному звуки шлють тіла.

За «люблю тебе» не знайти тепла,

За «прости мене» - ні сльози.

Вкрилось серце золою сірою.

Правда спраглих не напува,

Бо свободі лягла офірою.

І по слову укупі з вірою

Вже не просить ніхто дива,

Розкидаємо їх завзято,

В сум і радість, у щастя й лють.

Вільно. Голосно. Хрипкувато.

Необдуманно. Забагато.

Тільки Слова між них не чуть.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

Ти виріс на руйнівниці держави,
Що сотні доль згноїла задарма.
Хтось гірко скиглив на уламках слави,
Хтось, партквитки змінивши на бул'яви,
До цього дня ще чахне у керма.

Ти виріс на руках малого міста,
Що комунізм несло на знамені;
Що й нині хліб ідей їсть з того ж тіста;
І легко плюне у нонконформіста,
Бо проімперське десь у глибині.

Ти ріс у світі, де цвіла російська
В садах культури, в квітниках думок.
Вона була і рідна, й материнська.
Аж нею відрапортувало військо,
Що за «порєбрік» перейшло на крок.

Всі «братні» гасла стали разом ниці.
Нікчемним стало вмить усе святе,
Бо десь новий Союз щоночі сниться.
Ти ж виріс. І для тебе є різниця.
Чекай. Потроху й нація зросте

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗІ

***

Я чув переказ: до Страшного суду
Стояти янгол молитовно буде
Із вогником лампадки у руці
Там, де колись співали Богу люди,
А нині вітер виє звідусюди,
Бо час розтяг церкви на камінці.

Тут замовкали без'язикі дзвони.
Тут сиротіли давнішні амвони.
Безбожний час, здається, бив під дих...
Сирі лани ховали в пружне лоно
Тісні несосвітєнні легіони
Новітніх страсотерпців і святих.

Та ця земля свята не тільки ними.
Вона життями вгнóєна людськими,
Що полягли в советів на путі.
І хлібний рай колишні побратими
Розіп'яли від Радомки до Криму
Підступно на голодному хресті.

Тут за «інакшість», і за непокору,
І за добробут власницького двору,
За нехить йти в комуну на парах
Крива шорстка рука Голодомору
Повигрїбала людяність з комори
І висіяла в поле гріх і страх.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

Тут сиротіли хати щогодини,
Двори лежали, наче домовини,
Навічно замовкали хутори,
Де голосила Матінка Причинна,
Де пухнув Син в заметі біля тину,
А голі липи мерзли без кори.

Минулося. Пішли кати й приблуди.
З очей упала пелена облуди.
А сотні сіл мовчать, мов удівці.
У них стояти німо янгол буде
Аж до тривожних сурм Страшного суду
Із хлібним колосочком у руці.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

Жило село... Якась собі там -ївка...

Забутий край і Богом, і людьми,
Що й у хатах десь мазана долівка,
Що й до крамниці на пів дня мандрівка,
Що й простору - не видихать грудьми.

Туди ходили рідко листоноші,
Бо і писати нікому було.
Пропаций край - ніскільки не для прощі.
Сюди не звали ні чудесні мощі,
Ані святе цілюще джерело.

В село те не вела і Гугл-мапа.
З усіх принад - божничка давніх літ,
Де протяги, де з-попід даху капа,
Де з прихожан - одна старенька баба,
Що пам'ята, як молодим був світ.

Вставала ще до горнього світила.
І спать лягала з «Господи, прости!..»
І після служби лізла на могили,
І, аж покіль в очицях не темніло,
Між бур'янів кукобила хрести.

Питалися: «А що Вам, бабо, треба?»
«Та геть нічого, дітки, не чудіть!
Мене уже ось-ось покличе небо.
Ви відсвятіть мені останню требу
І тут, в рядок, у землю покладіть».

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗІ

Кряхтіла, а просила всім здоров'я;
Пекла сусідам хліб «за упокій»;
І щонеділі Боже Тіло з Кров'ю
Раба Господня баба Парасков'я
Приймала, наче вже в останнє їй.

Жило село... Якась там -ївка, може...
Туди і смерть уже не поспіша.
Туди б хотів доїхати - не зможеш.
А в тім селі сховалось Царство Боже -
Старий вівтар і бабина душа.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗІ

***

Здрастуй, радосте моя, здрастуй!

Гостю, жаданий в самоті!
Скільки ж стоптано в світі рясту,
Скільки встигло надій пропасти,
Щоб зустрілися два путі?

Чую, радосте моя, чую
Твого слова жагу й лишень
Біля нього і сплю, і днюю -
Грію душу, як від вогню, я
Між чеканнями одкровень.

Бачу, радосте моя, бачу
Твого кроку ясні сліди,
Хоч петляв по життю добряче,
Що із себе сміюсь і плачу,
Як наважуюсь ними йти.

Знаю, радосте моя, знаю -
Нам призначена страдна путь.
Кожен другий її минає,
Бо на ній повсякчас війна є
З власним серцем за вічну суть.

Бо коли станеш мрію пасти,
Треба кидати теплий дім
І не мати страху пропасти...
...Здрастуй, радосте моя, здрастуй!
Стрілись. Далі удвох ходім.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

Вересень постукав. Яблуня крислата
Надіслала перший лист без адресата
У саменьку осінь... Їй, напевне, час...
    Нам у неї треба вчитися минати,
    Бо інакше в долі сенсу небагато;
    І ціни на грóшик і в речах, і в нас.

Ми ж упали зёрням не у райські кущі,
А на грішну землю - у саменьку гущу
    Вічного блукання, пошуків і втрат,
Де під Сонцем Правди дозрівають душі;
    Де стають важливі, бо скороминущі,
    Почуття, і справи, й ми самі стократ.

Де на біржах світу найдорожча, власне,
Між валют єдина на імення «вчасно».
    Вигідного ж курсу просто не знайти,
    Бо не знати миті, хто в яку погасне.
Поспішай творити ближньому прекрасне.
    Завтра може пізно бути для доброти.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

Не люби мене. Не люби...

Хай сердечко надій не креше.

Я - пуста Вавилонська вежа

З цегли марення і журби.

Не люби мене. Не люби...

І за мною душі не край,

Бо не зможу дотла й навіки.

Я - стрімкі вавилонські ріки,

Що ковтнуть у потопах рай.

Ні, за мною душі не край...

І не сни мною знову й знов,

Бо я й сам собі не належу.

Я - в Рибацьких руках мережа,

Що покійно чека улов.

Ні, не сни мною знову й знов...

Не лелій марних мрій про нас.

Я ж, мов китиця винограду,

Мушу краплею в чаші стати

Під серпом в урожайний час.

Не плекай марних мрій про нас.

У мені себе не губи.

Я - здавен велелюдна площа,

Де містерії, страти, й проща,

І де з рук їдять голуби.

Не губись на ній... Не люби...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

Безутішно плаче твій рояль.
До-мінорно. Тільки не за мною.
Поміж нами осінь і мораль,
Сто провин і сто одна печаль,
Що у часі стала неземною.

Ллється іншим в серце щирий сміх.
І чужим тамуються тривоги.
Ми не з тими поруч. Не для тих.
І ждемо́, аби хто з нас устиг
Обернутись у кінці дороги.

Не зійтися нам і не піти.
Пам'ять, наче стёрня, душу коле.
Без першопричини і мети
Змушені невпинно я і ти
Сто життів блукатися по колу.

Нам би двом за дурощі медаль!
За уміння яв робить складною...
...Грай... Нехай ридає твій рояль.
Хай блищить очей твоїх емаль.
Слізно... Звісно, тільки не за мною.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗІ

***

А усе, що лишається, - спогади.

Проминають і люди, й роки.

І навчаєшся ревно потроху ти

Миті радості не полахати,

Мов метелика із руки.

Світ утримує планку високою.

Та чи варте життя висоти?

Бо на ній ні тепла, ані спокою.

І душа стає одинокою

У заручництві у мети.

Час не стримує стрілку годинника

І епохи підковами гне.

І навча без синдрому відмінника,

Не паплюжачи серце мрійника,

Віддавати земним - земне.

Бо колись потьмяніють і спогади.

І забудуть тебе три рази,

Не запіють ще й вранішні когути.

І залишишся тільки Богу ти

Дорогим в кришталі сльози.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗІ

***

Мовчу.

Не тому, що сказати вже нічого,
А тому, що даремні слова.
Ти ж чекаєш глибокого й вічного,
Титанічного й потойбічного.
А моє - тільки й зна, що сплива.

Мовчу.

І минаю. У дзеркалі - вродою.
У турботах - думками чимдуж.
У суспільній моралі - свободою.
І стаю мимохіть скельцем льоду я
На замерзлім побоїщі душ.

Мовчу.

Щоб не чулося власного голосу
У гудінні тьми тем голосів
Із голодних пащек мегаполіса
Тих, хто вірить, що втрима хоч волоса
На одній з-поміж грішних голів.

Мовчу.

Про тілесне і про небесне я,
Бо щоразу безплідні слова,
Мов каміннячко, сію над бездною, -
Ненажерною і крутезною,
Над якою мій весь світ сплива.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗІ

***

А чого боятися, скажи?

Наднового, що морга з-за рогу?
Ще терпкіша стане чаша лжі.
Глибше в спину встромляться ножі.
Менше стане в ближньому святого.

Та чого боятись? Все було.
Нівечило. Гоїлось. Минуло.
Стало звичним дивне ремесло
Забувати повсякденне зло
Й проростати соняхом із мулу.

А чого боятися? Біди?
Втрат і зрад? Окремо? Одним махом?
Доля - дошка, де усі ходи,
Скільки по клітинках не блуди,
А скінчиш-таки під вічним шахом.

Бо чого ж боятися, скажи?
Болю? Смерти? Рідного? Чужого?
Нас усе лякає на межі -
Там, де муки - вічний гарт душі
У цілющу мить мовчання Бога.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

Гудок... Автовідповідач...

І тиша самоти...

В пунктирах успіху й невдач

Я завинив тобі «пробач»,

А ти мені - «прости».

У фальші вроди соцмереж

Серед своїх чужі.

Вдягаєш маску та ідеш

На цей розбещений манеж

Ловить й метать ножі.

Ми на Голгофу почуттів

Самі знесли хрести.

Даремні сльози. Марний гнів.

Бо кожен з нас свого хотів

В обіймах висоти.

Хто з нас актор, а хто глядач

В театрі днів і доль?..

...Хай зна автовідповідач:

«Дозволь, віддам тобі «пробач»!..

- І ти мені дозволь...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗІ

***

Ні, не благай ані вінця, ні жезла.

Вони ковтають затишок і сни.
Стає душа до дрібочки промерзла.
І щоб вона колись-таки воскресла,
Їй треба впасти з гулом з вишини.

Ні, не жадай понадлюдської слави.

За неї надто дорога ціна:
Протяжні будні з почуттям облави,
На сто облич - єдине не лукаве,
На ложку меду - два цебра лайна.

Ні, не проси, як сильно б не кортіло,

Від ста недуг цілющого ковша.
З імлі землі розгледіти несила:
За ширмою розслабленого тіла
Врятовується зцілена душа.

- А що ж просити?! - Мужності прощати.

За біль. За гнів. За батоги образ.
За двоєдушний вчинок ренегата.
За триклятущу роль черствого ката.
За все, чим сам щодня бував не раз.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

За віконцем життя холоднішає
З кожним роком на градус добра.
Все мудріше говориться з тишею,
Раптом в буднях найменшенька ніша є,
Де лампадочка мрій догора.

За поріжечком доля буранами
В кучугури зневіру зміта.
Все грубішають шрами над ранами.
Більша тих, з ким простились зарано ми.
Менша тих, з ким біда - не біда.

Над покосами літ - крихти інію.
Ріки приятні здушує лід.
І стаю собі схожий на Скинію,
Бо в Святее Святих серця нині я
Рідко вибраним вказую вхід.

Так вже й обрію п'ясо густішає,
Мить - наступна зоря догора.
Йду крізь морок, покіль ще десь інша є.
І під хугою днів холоднішаю...
Добрести б на той вогник добра...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

А жити в двадцять першому столітті -

Як в електричку вскочить на ходу.

Вагончики уже ущерть набиті

І хтось новий застрибує щомиті,

І вглиб тебе штовхає на біду.

Тут всі усім такі близькі - у подих!

І всі ж усім до холоду чужі -

Статисти у побічних епізодах,

Де милосердя - титанічний подвиг

Для загнаної скнарної душі.

Тут всі до всього мають інтереси -

До успіху, а більше - до ганьби.

І з центру вмить метуть до маргінесу,

Де ти з куточка слухаєш колеса,

Що б'ють у рейки хижої доби.

Тут скупчилися посмішки та сльози,

Жебрачки і панянки у манто;

Тут ходять в лаврах брехуни й пронози,

А правда їде нишком безголосо,

Бо всі усім ніскілечки ніхто.

І мчить нестримно дика електричка

З вокзалу «Вчора» в «Завтра» крізь «Тепер».

В ній мандри «зайцем» - вікодавня звичка.

Миналося. Та є одна дрібничка.

В вагон нежданно ввійде Контролер.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗІ

***

Тебе нема за мішурою свята,
У миготінні клопотів і днів,
Де знижкою на палку сервілату
Неситу душу причащає радо
Той, хто в трудах на чудо зголоднів.

Тебе нема за екстер'єром кітчу,
Між свічечок, панчоx і янголят,
Де і любов давно вже стала річчю,
Яку бентежна вдача чоловіча
Затисла в мегапіксель і карат.

Тебе нема за гамором з екрану,
Що ріже ніч, як ниву лемеші,
Як з п'єдесталів і посад, і сану
Бажають всім щедрот безперестанно,
А за фасадом ділять бариші.

Тебе нема й за битвою амвонів,
За січею орла і булави...
Ти на якому із земних кордонів?!.
- На всіх. На жоднім. У серцях мільйонів.
В однім, де вогник віри не схолонув.
Я був. Я є. Я буду. Ну а ви?..

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗІ

***

Я люблю, хоч і знаю тебе,
Хто б і чим ту жагу не боров -
Сто один сумнів душу шкеребе,
Втома днів точить тіло слабе,
Та любов без знання - не любов.

Бачу весь твій негоїстий біль,
Як шукаєш, куди себе діти,
Коли зваблює світ звідусіль,
А за пологом - погань і цвіль.
І від правди - ні духу й ні сліду.

Чую весь твій згорьований плач -
Крик німого від шоку знемоги
У терновім вінкові невдач,
Коли поруч - дволиций глядач,
А не крótка рука допомоги.

Навіть знаю, як пахне твій тлін,
Із якого вертаєшся знов
Попри стугін вітрів перемін
В молитовнім мовчанні з колін...
Бо лише у знанні є любов.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗІ

***

Нічим непояснимий часу лік.

Усе іна́кша у житті чимдалі.

Був юний вік - бродив у тілі сік.

І рік здавався сходженням на пік,
Де карбувались досвіду скрижалі.

Проходив день, мов крок заледь у п'ядь
В Обітований край, незримий оку.

А нині що? Встигаєш рахувать?

Моргнеш - три сотні, шістдесят і п'ять
Тугих снопів на довгім лані року...

І починаєш віяти зерно.

А за три ночі знову сієш ниву.

І так по колу - все воно одно,

Покіль не зійдеш сам на порохно,
Коли почнуть женці Останнє жниво.

І, наче древо, ждеш Садівника,

В рубінах плоду нахиляєш віти:

«Бери. Куштуй. Як ягода гірка,

Хай не здригнеться праведна рука.

Зігріти б світ, як суджено згоріти...»

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

Куштую дні свої... А найсмачніше,
Чий смак і нині спомин обпіка, -
Пухкий краєць, що світанком дише,
Плоть з плоті хліба, що тихцєм уріже
Натруджена бабусина рука.

Натщєсерце приймаю будні й лица,
Тамую спрагу келихами справ.
Та тільки ними вдосталь не напиться.
Вони - не передранішня водиця,
Яку дідусь з криниці діставав.

Життя навчило мружитись лукаво,
Не ждати див, з яких би онімів.
Та де ж той час, як в ніченьку чорняву
Поперед сном я частував уяву
В химерних візерунках килимів?!

Коли щодня був час на добру книжку?!.
І гойдалка здіймала у політ?!.
І всі страхи вміщалися під ліжком?!.
...Куштую дні, пригадуючи нишком,
Солодкуватий смак дитячих літ.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

Мені десь три чи, може, біля того.
Ще Ленін щурився з плакатів на Союз,
Немов читав сторінку епілогу.
А я ж уперше підглядав за Богом
У мить благословення шлюбних уз.

В малому храмі людно - ніде й стати.
Так тісно, що й знамення ледь кладуть.
Я ж на порозі слухаю те свято.
Але й того дрібній душі багато,
Що вперше чує поклик стати в Путь.

Моя маленька Галілейська Кано!
Весільний дім, де я - раптовий гість!
Тут справжнє диво трапиться неждано.
За мить хтось скаже: «Йдіть. Йому зарано...»
«Здається, час...», - бабуся відповість.

І над юрбою піднесе на руки.
Аж раптом дзвінко залуна «Амінь!».
І незріле серденько онука
Незрозумілу музику застука
По партитурі древніх поколінь.

З води - в вино. У зрячі - зі сліпого.
Рукою бабці піднятий у вись
Над грішним світом, ледве за порогом,
Я вперше підглядав тоді за Богом.
А Він казав: «Уважніше дивись...»

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗІ

***

Нас уже вистачає на трішки:
«Як там справи?» - «Живий. Ну а ти?..»
Ще три фрази... два жарти... усмішка...
І душа знемага від задишки
В пандемічну добу самоти.

Самоти. Пустоти. Не аскези.
У найглибшій з уявлених схизм,
Де живим віртуальні протези
Просуває під брендом прогресу
Електронний тоталітаризм.

Тут всі знані й водночас безлиці.
Всі відверті, за ким не простеж,
Бо у правди умовні границі.
А для мук не потрібні в'язниці -
Тут від'єднують вас від мереж.

Просто людям живого замало.
Певне, легше зі штучним на «ти»,
Щоб ні совість, ні смерть не лякали,
Щоб потроху приємною стала
Епідемія самоти.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

Ми - добро. Ми - зерна у намисті.

Просто перетерлася вервечка.

І одна від одної у місті

Наші намистинки променисті

Хутко розкотилися далечко.

Біжимо життєву стометрівку.

Тіло в піт. Напруга зводить ясна.

Дім. Робота. Дім. І вся мандрівка...

Ну а нам би - на одну шнурівку.

Так, щоб тісно. Щоб від світла ясно.

Може, й зла навколо нас без ліку –

Океани лиха без причини.

Ну а наш уділ - до скону віку

У мерèжу серця невелику

Діставати перли із пучини.

Ми - добро. Нас висіяно в світі.

Рясно-рясно. В душу - по зерняті.

І як стане Сонце у zenіті,

Медоцвітні тисячні суцвіття

Схиляться у жданій сіножаті.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

А що мого? На подихові слово.
Отут і зараз. Не колись і десь.
Надіятись на більше помилково.
Хто певен, що на завтра буде знову
Насущний хліб, який тримаю днесь?

А що мого? У просторі пів кроку.
Туди - звідсіль. А звідтіля - назад?..
Обітоване завтра бачить око.
Та все, що можу, - тішитись нівроку,
Як Моїсей, що зріє Галаад.

А що мойого? Совісті торбинка -
Уся дірява, скільки не латай.
Минаю з нею дня криву стежинку.
А Добрий Майстер ладить без зупинку:
«Дав - то забудь. Береш - то пам'ятай»

Бо все твоє - пів подиху, пів слова,
Пів поруху для спроби доброти.
Аби душа була завжди готова.
Бо в нас зима і смерть чомусь раптова,
Мов жодна з них не мусила прийти.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

Був час, що для віри вдостачу
Ставало батьківського слова.

Така уже вдача дитяча:
«Як мовлено, так я і бачу.
Без сумніву. Безпомилково...»

А якось бувало достатком
У жахові зойкнути: «Ненько!..»
І страх від саменької згадки
Показував стоптані п'ятки,
Тікаючи геть далеченько.

Надлинули дні, що для віри
Потрібні були аргументи.
І розум вилазив зі шкіри,
Щоденно латаючи діри
У тому, що сам дер дощенту.

Наскочили дні, що здалося,
Що й нікуди нести покуту.
Бо мріялося - не збулося,
І в бурнім людським стоголоссі
Кричиш, - а нікому не чути.

Став час, і для віри задосить
На зціленім сèрденьку шраму.
Й душа інше диво не просить,
Ніж довше голубити просідь
На головах тата і мами.

І прагне лишити відбитки
Добра хоч би де тимчасово.
Їй більше не треба ні свідки,
Ні докази анізвідки.
Для віри їй вистачить Слова.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

Нелегко бува зоріти
Світильнику на горі:
Осяюєш до зорі ти
Імлисті куточки світу
Один проти всіх вітрів.

Нелегко посеред площі
Іскріється ліхтарю:
У завидках дощ полоще,
У дурості злидень троще,
Їсть сумнів: «Кому зорю?..»

Нелегко й у тиші дому
І свічечці на нозі:
Буяй попри денну втому
Старому і молодому,
Бо прагнуть тепла усі.

Нелегко. А що казати?
Спокону відома річ,
Що світло рождає втрата:
Чим більше зумів віддати,
Тим буде коротша ніч.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗІ

***

Стою собі, будиночок на розі,
Поглиплю віконцями на світ.
Мій Гостю, де Ти? На якій дорозі?
Щодня Тебе чекаю на порозі,
Живу, не зачиняючи воріт.

Вістять про Твій візит ластовенятка.
Щоночі плавлю їхній щебет на слова.
І що зоря, заходжуюсь спочатку -
Мету й мету малесеньку кімнатку,
А прахом літ усе вкрива й вкрива.

Повзуть по стінах тріщин павутинки.
Пливуть роки, фундамент осіда.
Прокапує і стеля у хатинки.
А я все жду бодай хоч на хвилинку
Тебе у сірі будні і свята.

Твій стук у шибку... Силюсь відповісти,
Та мов оглух. Заціпився. Осліп.
Я ладив стіл, а в рук забракло хисту.
Аж Ти заходиш... Мить - тепло і чисто...
Бенкет для нас удвох. Вино і хліб.

Незчутися - Ти знову у дорогу,
У лабіринти сіл і передмість,
Де хтось, як я, окрай свого порогу
Не хоче більше бачити нікого,
Бо десь уже гряде Ревнивий Гість.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

Завмер прудкий годинник на стіні -

Під тиском часу вийшов у тираж.

Я не буджу його вже довгі дні,

Бо він крізь сон підказує мені,

Який в мого життя хронометраж.

І я встигаю всюди разом з ним:

Ще є хвилинка задивитись в небо,

Побути непідробно мовчазним,

Наївним і нічим непоказним,

Бо бігти в будню брань нема потреби.

Мені з ним вчасно говорити «так»,

І я завжди за мить до перемоги.

І, що б собі не бляев зодіак,

Я вічно впору серед гольтіпак

В замрії підіймаю перелоги.

Щоразу є моментик для тепла -

Обіймів, слова, погляду, усмішки...

І, разом з тим, я знаю, що пройшла

Реальна мить добра, яка б могла

Комусь розраду дати аби трішки.

У цім стоянні часу весь мій біль,

Бо гляну - і боюся, чи не пізно

Нести увесь життєвий водевіль

У гóрні серця під епитрахиль,

Бо ось я є, а завтра - буде тризна?

Бо в нім я бачу - марно бити в дзвін.

За мить усе не буде варте й пилу.

Суддя мене повз мій ганебний тлін.

І все, що зможу, - стогін навздогін:

«Прости несвоечасного й помилуй!..»

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

***

Вийди мені, Сонечко, з-поза хмар!
Хоч саменьким променем на вівтар
Серцю многострадному упади!
Б'ється заповзятливо цей трудар
Сам з собою в мороці між примар,
Стука в те віконечко, де є Ти!

Тенька зранку й вечором «стук!» та й «стук!»
Вийди ж, світле Сонечко, на цей звук,
Хоч скупеньким поглядом подивись!
Ні чудес не проситься, ні наук,
А одного б доторку Твоїх рук,
Щоб собі і далі тягнутись ввись.

Щоб давати ближнім у спеку тінь,
Щоб не бути хижим поміж хотінь,
Щоб у теплохладності не змарніть.
Над безкраїм полем моїх падінь
Між ілюзій і неземних видінь
Вийди ж мені, Сонечко, хоч на мить!

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

АЛФАВІТНИЙ ПОКАЖЧИК ТВОРІВ

А для щастя треба зовсім трішки.....	49
А жереб запізно вже смикати.....	33
А жити в двадцять першому столітті.....	96
А небо тихенько під схилами.....	38
А усе, що лишається, - спогади.....	90
А чого боятися, скажи?.....	92
А що мого? На подихові слово.....	104
Безутішно плаче твій рояль.....	89
Був час, що для віри вдостачу.....	105
Будь! Не думай про те, що скаже.....	13
В морі скла і залізобетону ми.....	9
Вересень постукав. Яблуня крислата.....	87
Вийди мені, Сонечко, з-поза хмар!	109
Гортається мені.....	45
Гудок... Автовідповідач.....	93
Дай розкошу бути ніким.....	17
Добрий вечір! Можна на зізнання?.....	57
Домліває прохолодний вечір.....	60
Жило село... Якась собі там -ївка.....	84
З тобою в світі все таке інакше!.....	31
За віконцем життя холоднішає.....	95
За віконцем то сніг, то зливонька.....	14
За пів кроку до вірного друга.....	53
Забагато слів. Забагато.....	80
Завмер прудкий годинник на стіні.....	108
Залишайся. Не треба, не йди.....	8
Заплющуй очі... Все це тільки сон.....	24
Здається, ми знайомі безліч літ.....	76
Здрастуй, радосте моя, здрастуй!.....	86
Знову порізно. Знову навмисно.....	11

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

Зустрінь мене у темний час зневіри.....	10
Коли завмру на перехресті долі.....	70
Куди пливеш, моє вечірнє сонце?.....	23
Куштую дні свої... А найсмачніше.....	100
Любі мої! Неоцінно хороші!.....	62
Любов твою, мов кладочку, трясє.....	37
Мені десь три чи, може, біля того.....	101
Ми - добро. Ми - зерна у намисті.....	103
Ми так невпинно, так бездумно бігли....	26
Минають дні у дикім темпі presto.....	12
Мій місяцю! Де мандрував твій човник?..	16
Мій травню! Хлопче кучерявий.....	48
Мовчу.	91
Моєму місту сняться дивні сни.....	36
На простирадлах - дух твого парфуму....	15
На роботах. До поту. До шалу.	27
На яку полицю магазину.....	21
Над ланом літ зоря нова.....	35
Нам устигнути треба немало.....	46
Нас уже вистачає на трішки.....	102
Не війни, не прогнилих ідей.....	25
Не люби мене. Не люби.....	88
Не плач. Я іду недалеко.....	79
Не поспішай. Ця мить - одна-єдина.....	72
Невловимо і так невмолимо.....	7
Нелегко бува зоріти.....	106
Ні слова. Благаю. Не треба.....	19
Ні, не благай ані вінця, ні жезла.	94
Ні, я не той, як пише вам уява	58
Німа твоя молитва і пуста.....	78
Нічим непояснимий часу лік.....	99
О, мій народє! Велєт лїсостєпу!	74

БУДИНОЧОК НА РОЗІ

Ось і вони - мої чудні світи.....	67
Пірнаю в небо аж до дна.....	30
Подай мені лишитися у світі.....	47
Попід небом прості закони.....	64
Попід хвилями днів потонемо.....	18
Посидь зі мною. Трішечки. У тиші.....	32
Постійно будуть вищі над тобою.....	73
Проживи без мене цілий день.....	39
Рід мій з прадіда залишив мені.....	59
Роздай себе. Як злива грозова.	68
Світи мені над мороком! Світи!	34
Скриплять розмови ржаві коліщатка.....	44
Сонячний день мілину.....	20
Стали долі шторми надто дужими.....	29
Стонадцять історій в руках.....	69
Стою собі, будиночок на розі.....	107
Стук-стук! Хтось є за дивним цим фасадом?..	66
Тебе нема за мішурою свята.....	97
Ти - мій земний стосилий якірець.....	61
Ти виріс на руйнівниці держави.....	81
Ти вільний? Якою мірою?.....	77
Тримай свій «другий шанс». Уп'яте.....	28
У цих провулках всі усім знайомі.....	42
Усе мине - і вороги, й коханці.....	22
Ходжу один стежками наших мандрів...	41
Ще до першого подиху, мамо	52
Що в нас по часу? - За п'ятнадцять літо..	56
Що далі в нас? Крапка чи кома?.....	71
Що хочеться? Залп артилерії?.....	51
Я - дерево. Я прагну висоти.....	54
Я люблю, хоч і знаю тебе.....	98
Я не скажу «бувай!» тобі у слід.....	65

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

БУДИНОЧОК НА РОЗІ

Я ніколи тебе не знав.....	50
Я сяду й напишу тобі листа.....	40
Я чув переказ: до Страшного суду.....	82
Я, напевне, заплутався трохи.....	43
Як пахне світ, коли вщухає дощ!.....	63
Як часто бажається тиші!.....	55

Побачили світ книги О. Лук'яненка

**Філософія Родошанування. Поетичні роздуми.
Полтава, 2015. 383 с.**

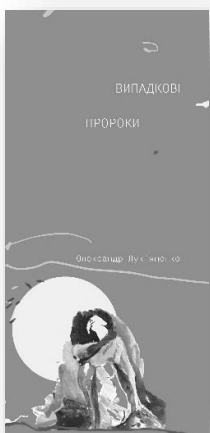

**Філософія українського серця: Поетичні роздуми.
Полтава, 2010. 120 с.**

Храм: Філософія серця. Полтава, 2011. 116 с.

Побачили світ книги О. Лук'яненка

Випадкові пророки:
Сто шукань між ста
вагань.
Поетичні розмисли.
Полтава, 2019. 112 с.

Добрідень, сонце!..:
Сто вітань між ста світань.
Поетичні зізнання.
Полтава, 2020. 112 с.

Книгозбірня пам'яті:
Сто спогадів одного
кохання.
Поетична сповідь. -
Полтава, 2017. 112 с.

Вокзал життя:
Сто роздумів на
перехресті.
Поетичні мандри. -
Полтава, 2018. 112 с.

Літературно-художнє видання

Олександр Вікторович Лук'яненко

БУДИНОЧОК НА РОЗИ

Сто доріг на один поріг

Поетичні блукання

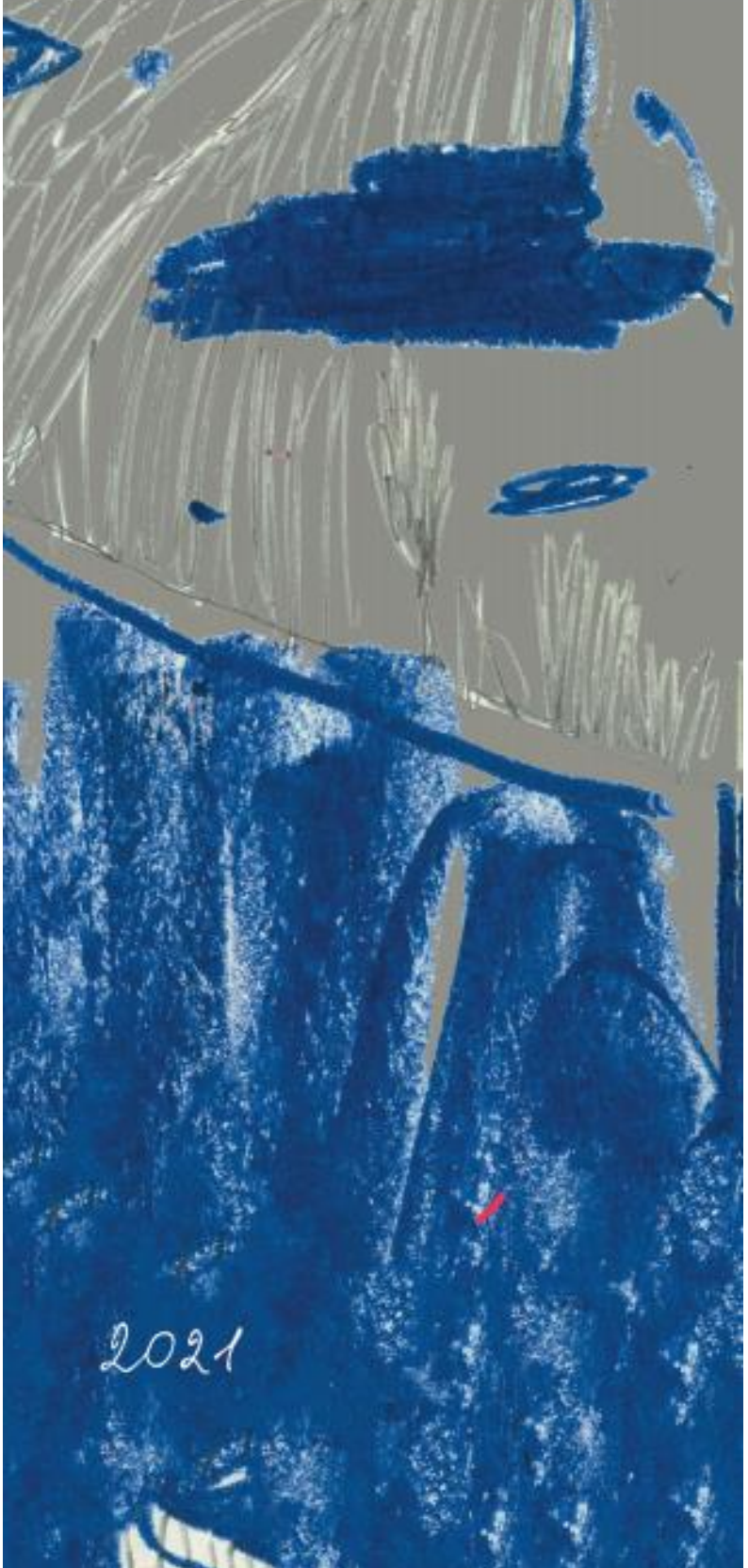
Українська мова

Редактор - М. Корж
Технічний редактор - О. Лебедев
Художник - Т. Домненко

Здано до набору: 04.04.2021
Підписано до друку: 19.04.2021
Формат: 60x84/24.
Папір офсетний. Друк офсетний.
Ум. друк. арк. 1,73. Вид. № 1904.
Наклад 300 прим.

Видавництво «Сімон»

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до Державного реєстру видавців, виготовників і розповсюджувачів видавничої продукції серія ПЛ №17 від 23.03.2004 р.
36011, м. Полтава, вул. Стрітенська 37
www.simon.com.ua
E-mail: simon@simon.com.ua
(0532) 50-24-01, (05322) 2-76-95,
факс (05322) 7-05-87

2021